

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr I 1984

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

FRÅN REDAKTIONEN

Ett nytt år har ingått och vad allt som vi har önskat oss hoppas vi skall gå i uppfyllelse. I alla fall kommer det första numret av UFO-NYTT ut och kommer att innehålla en del ovanliga artiklar.

Kvantmekaniken är en intressant artikel som förbluffar många. Alve Holmkvist har varit i Hälsingland och förlöjligat UFO-forskningen genom sina kontakter med Venus. Det hemiska blodbadet som barnen såg men som hade hänt för 300 år sedan är en märklig händelse. En artikel om UFO-Sverige kan vara av intresse inte minst om hur vi verkligen arbetar. En ny artikel från FSR "De bevingade varelserna vid Bluestone Walk" och sist men inte minst vad flickorna i Rättvik såg.

Vi sänder med Verksamhetsberättelsen så lång den räcker för det blev någga över efter årsmötet. Intresset var inte så stort.

10 mars är det Föreningsmöte, som, är flyttat till 25/3
1 juni är det en ny föreningsträff. Det är intressanta träffar som Du nog bör ta tillfället i akt att besöka.
OBS-kvällar 24/3, 5/4, 28/4, 20/5

Har Du vänner och bekanta som är intresserade så tag med dem till mötena och försök att få dem som medlem för att få UFO-NYTT

Redaktionen vill önska alla medlemmar ett GOTT NYTT 1984 och hoppas att Ni får nytta och nöje av UFO-NYTT

Medlemskap för 1984 är 40:- kronor
Under 16 år 25:- kronor
Adress: BOX 71 77101 Ludvika

Kvantmekaniken en otrolig teori — som fungerar

Kvantmekaniken är en milt sagt fantasieggande fysikalisk teori. Den har möjliggjort så handfasta realiteter som tex den moderna dator- och lasertekniken, men den rymmer också de mest förbluffande fenomen. För lekmannen verkar det som om partiklar dyker upp ur intet och försvinner i intet, passerar ogenomträngliga barriärer och samverkar över väldiga avstånd utan att ha kontakt med varandra.

Dessa fenomen kan framkallas och studeras i laboratoriemiljö, men inte ens fysikerna själva kan finna något vardagspråk för vad som egentligen händer.

Fram till slutet av för-
a århundradet härska-
de Newtons idéer i upp-
fattningen av naturens
mekanik. Isaac Newton formule-
rade sina lagar för kroppars rö-
relser redan på 1600-talet, och för
praktiskt vardagsbruk fungerar
de förträffligt än i dag, t.o.m vid
beräkningen av rymdsonder-
nas väldiga banor.

Möjlig position

Men en elektron som snurrar
runt sin atomkärna kan inte utan
vidare jämföras med tex jordens
bana runt solen. Elektronens
bana är ingen geometrisk kurva
där dess position är möjlig att
beräkna exakt i varje ögonblick
med Newtons formler. Det är rik-
tigare att försöka tänka sig elekt-
ronens rörelser ungefär som ett
litet suddigt moln, vars täthet i
varje bestämd punkt anger san-
nolikheten att hitta elektroner
just denna punkt.

En slutsats blir att elektronen,
när den så att säga är lämnad åt
sig själv, inte har någon bestämd
position. De exakta linjerna och
rörelserna i Newtons värld har i
kvantmekaniken avlösts av ett
spel av sannolikhetsfunktioner.
Först när vi gör en mätning fin-
ner vi bestämda, "handfasta"
egenskaper hos elektronen, tex
dess läge — men då avbryter vi
också spelet.

För lekmannen kan det verka
som en vetenskaplig kapitulation
att börja laborera med slumpme-
kanismer och sannolikhetsbe-
grepp i stället för att verkligen
utforska hur saker och ting i
grunden "är".

Lyckat verktyg

Men dels kan vi aldrig få fram
någon allmänt förståelig "san-
ning" om hur tingen i grunden är
och fungerar, dels har kvantme-
kaniken visat sig vara ett mycket
lyckat verktyg för att studera och
beräkna fysikaliska processer på
mikronivå. Dator- och transistor-
tekniken bygger på sk halvle-
darfunktioner i fasta ämnen, som
inte skulle kunna beräknas och
förstås utan kvantmekanikens
metoder.

Vår vardagsvärld, makrovärld-
en, kan betraktas som ett gräns-
fall av kvantmekaniken. De gåt-
fulla processerna finns runt om-
kring oss men tycks sakna alla
praktisk betydelse.

Professor Paul Davies vid
Newcastle-universitetet har roat

sig med att räkna ut att osäker-
heten i en fotbolls läge är ungefär
en miljarddel av en miljarddel av
en atomkärnas tjocklek. Det du-
ger inte som ursäkt för en missad
straffspark.

Tanken baxnar

Men i mikrovärlden är obe-
stämdheten i tingens natur inte
längre en matematisk lek utan en
verklighet som får tanken att
baxna.

Det radioaktiva sönderfallet är
ett vanligt exempel. Sådana äm-
nen som tex uran och plutonium
omvandlas till andra ämnen
samtidigt som de sänder ut sk
alfastrålning från sina kärnor.
Dessa alfapartiklar är högst på-
tagliga ting — de kan, som väl
alla vet efter kärnkraftsdebatten,
tom vålla vävnadsdöd och cancer
i levande materia — men att de
alls kan komma ut ur atomkär-
nans hårt slutna krets verkar all-
deles otroligt.

Det är som om en kula som
rullar omkring på botten av en
hink plötsligt skulle befinna sig
utanför hinken — utan att ha

passerat något hål i plä-
ten eller hoppat över
hinkens kant.

Fenomenet hänger
samman med alfaparti-
kelns vågfunktion — fy-
sikerna talar i regel inte
om sannolikhetsmoln
med olika täthetsområ-
den utan om vågfunctio-
ner, där tex chansen att
hitta partikeln i en viss
punkt bestäms av vå-
gens höjd för denna
punkt. Dessa sk mate-
rievågor är alltså en sta-
tistisk konstruktion och
betyder inte att parti-
keln pulserar eller rör
sig i vågform eller något
liknande.

Lika med noll

Men på samma sätt som
en våg, uppritad på ett
papper, har en viss ut-
bredning i sidled har
partikelns "sannolik-
hetsvågor" en utbred-
ning som kan nå utanför
atomkärnans barriär.

Där ute är vågens
höjd mycket liten och
sannolikheten att åter-
finna partikeln där ute
är motsvarande liten —
men den är inte noll!
Partikeln har alltså en
viss chans att uppträda
utanför barriären (var-
vid den flyger i väg som

som en följd av den elektrostatis-
ka repulsionen; både alfaparti-
keln och atomkärnan är ju posi-
tvt laddade).

Lika förbluffande är att denna
sannolikhet "läcker" ut genom
barriären med en hastighet som
bestämmer atomkärnans halve-
ringstid. När hela vågen läckt ut
är situationen omvänd — chan-
sen att återfinna partikeln inuti
atomkärnan är försvinnande li-
ten och atomkärnan har alldeles
säkert fallit sönder!

Fenomenet kallas "tunnele-
fekt" men innebär inte att alfa-
partikeln borrar någon sorts
mystiskt hål åt sig. Det är obe-
stämdheten i dess faktiska läge,
som ligger bakom fenomenet.

IBM utnyttjar

Effekten utnyttjas numera
kommersiellt, bl a i de nya tran-
sistorer som IBM använder i
konstruktionen av hypersnabba
datorer och som DN/Vetenskap
berättade om 26/2. Där utnyttjas
elektronernas förmåga att tunnla
igenom ett isolerande skikt vid
temperaturer nära den absoluta
nollpunkten.

Dessa förunderliga vågor, som
tycks styra uppträdandet hos
materiens minsta beståndsdelar,
är inte så okända för oss i var-
dagsvärlden.

— Vi talar ju dagligen om ljus-
vågor, ljusets olika våglängder
osv, och dessa vågor är just våg-
funktionen hos fotonerna, ljus-
partiklarna, påpekar Bertel Lau-
rent, professor i teoretisk fysik
vid Stockholms universitet.

En annan konsekvens av
kvantmekaniken är den sk Hei-
senbergs osäkerhetsrelation,
som innebär att vissa egenskaper
hos en partikel inte kan fastställas
med godtycklig noggrannhet
samtidigt.

Ett exempel: Ju noggrannare
man mäter en partikels position,
desto osäkrare blir man om dess
hastighet — och tvärtom. Kunde
man mäta en partikels hastighet
med oändlig exakthet, så skulle
konsekvensen bli att den kunde
befinna sig var som helst i uni-
versum!

Fyllt vakuum

Samma osäkerhetsförhållande
gäller andra begreppspar, tex tid
och energi. En märklig följd av
detta är att vakuum — ett utrym-
me fritt från partiklar och strål-
ning — inte är vad man i dagligt
tal menar med absolut tomtum:
Tvärtom, där kryllar det av sk

virtuella partiklar, protoner,
elektroner m m som dyker upp,
existerar ett ofatbart kort ögon-
blick och sedan försvinner igen.

Dessa spökliknande partiklar
kan påvisas genom att ett par
elektroner, insatta i en vakuum-
kammare, utövar en viss attrak-
tion på varandra.

En ännu otroligare kvantme-
kanisk effekt, som också kan på-
visas experimentellt, är den sk
Einstein-Podolsky-Rosen-para-
doxen (EPR), formulerad redan
år 1935. Den bidrog till att Ein-
stein drog sig tillbaka från den
teoretiska fysikens forsknings-
front — kvantmekanikens vidun-
derliga konsekvenser var mer än
han kunde acceptera.

En atom kan växla från ett högre till ett lägre energitillstånd genom att avge fotoner, ljuspartiklar, som rusar i väg åt motsatta håll. Mänskligt att döma borde fotonerna även om de i vissa avseenden är varandras spegelbilder, inte ha något samband med varandra efter denna skilsmässa, men kvantmekaniskt bildar de ett system, som hänger ihop hur stor avståndet mellan dem än blir.

Spegelbild

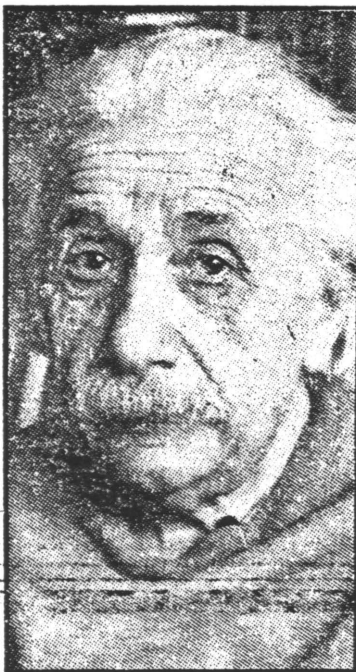
Följden blir att en mätning av en viss egenskap hos den ena partikeln får den andra att visa upp samma egenskap (noga räknat en egenskap av motsatt riktning, i viss mån påminnande om en spegelbild).

Det är själva mätningen, som slår fast denna egenskap, som dittills varit obestämd. Detta fastslående måste då gälla båda fotonerna, eftersom de bildar samma system. Resultatet är helt otroligt — som om fotonerna genom "tankeöverföring" kommer överens om samma beteende trots att de kanske befinner sig ljusår från varandra. Det är lätt att förstå Einsteins tvivel.

Men sedan något tiotal år finns apparatur, som kan påvisa verkligheten bakom EPR-paradoxen. En vanlig metod går ut på att mäta de två fotonerna med ljusmätare försedda med polariserande filter, ungefär som vissa moderna solglasögon.

Polarisationsfilter

Fotonerna är cirkulärt polariserande (se teckningen), vilket kvantmekaniskt kan beskrivas som en överlagring av vertikal och horisontell polarisering. Det är inte så att fotonerna hastigt

Kvantmekanikens vidunderliga konsekvenser var mer än Albert Einstein kunde acceptera och han drog sig därför tillbaka från den teoretiska fysikens forskningsfront.

växlar mellan vertikal och horisontell polarisering utan dessa två former förekommer samtidigt. Det innebär att fotonen har femtio procents chans att passera ett polarisationsfilter, vare sig detta står horisontellt eller vertikalt (eller i någon annan vinkel för den delen).

Om nu de två fotonerna på var sitt håll närmar sig var sitt filter, så borde de var för sig ha femtio procents chans att passera — alldeles oavsett hur filtren står och hur den andra fotonen beter sig. Men nu kommer det otroliga: om båda filtren står på samma sätt, tex vertikalt, så passerar antingen båda fotonerna eller också ingen av dem! Slupmässigheten har försvunnit, fotonerna uppträder exakt likadant.

Det är som den ena fotonen skulle ropa till den andra: "Hej, du, mitt filter står vertikalt och jag tänker passera — om ditt filter står vertikalt, så passera du också!"

(Det låter sig matematiskt bevisas att effekten inte beror på att fotonerna på något mystiskt sätt skulle ha kommit överens om sitt framtida uppträdande re-

dan när de lämnade atomerna som sände ut dem.)

Mystisk signal

Med en sinnrik förfining av experimentet kunde den franske fysikern Alain Aspect och hans medarbetare i höstas utesluta möjligheten att filtren eller fotonerna skulle kunna bli "avstäm- da" till varandra med hjälp av mystiska signaler med upp till ljusets hastighet.

Signaler över ljusets hastighet befattar man sig inte med ens i teorin. Uppfattningen av ljusets hastighet som maximal och konstant bildar en hörnsten i den moderna fysikens uppfattning av tid och rum.

Inga signaler med högre hastighet (s k taktyoner) har kunnat påvisas och deras existens skulle för resten vända upp och ner på själva kausalitetsbegreppet: att verkan följer på orsak och aldrig tvärtom. Med signaler bakåt i tiden skulle tex en bilist som redan omkommit i en trafikolycka kunna varnas för att ta bilen den dagen och liknande orimligheter.

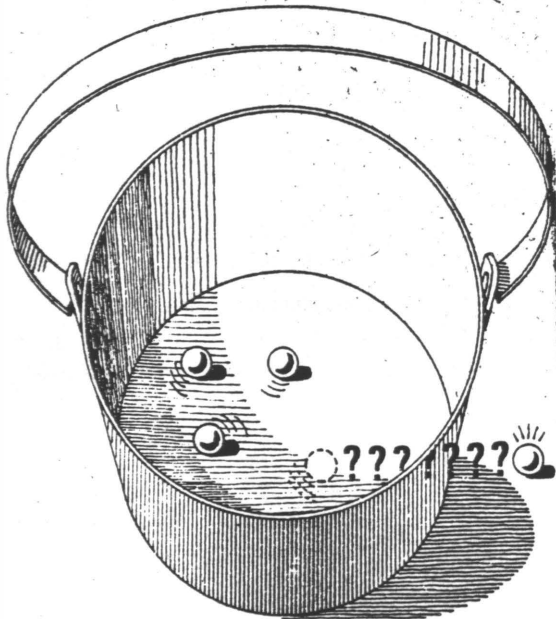
Men vad ska man då tro om fenomen, som trotsar all vanlig uppfattning om tid och rum? Det är inte så underligt att många teoretiska fysiker utvecklat en starkt filosofisk läggning och att företrädare för tankeöverföring, telekinesi och andra paranormala fenomen börjat intressera sig för dessa vidunderliga fält.

Och visst är det möjligt att skeendena omkring oss, kanske till och med våra egna tankeinfall, startar som kvantmekaniska slumpprocesser. Men när de sedan hunnit utvecklas till fattbar storlek, när de fått form och struktur, är de inte mindre igenkännliga för det.

Tingen omkring oss är inte vad vi trott dem vara men det spelar knappast någon praktisk roll. Solen går upp i öster i morgon också.

ROLAND GYLLANDER

Artikeln bygger på böckerna "Other Worlds" och "Space and time in the modern universe" av prof. Paul Davies, Newcastle University, artiklar i Science, Discover och New Scientist, samt samtal med prof. Bertel Laurent, institutionen för teoretisk fysik vid Stockholm universitet, samt prof. Jens Tellefsen, institutionen för tillämpad fysik vid Tekniska högskolan.

Om en kula som rullar runt i botten på en hink plötsligt skulle befinna sig utanför hinken så skulle vi nog tro på både troll och spöken. Men den kvantmekaniska tunneleffekten i atomernas värld är inte mindre märklig: en partikel kan faktiskt "passera" en ogenomtränglig barriär på grund av att dess faktiska läge är så obestämt. Den har en viss chans att anträffas utanför barriären — utan att för den skull ha passerat i g e n o m barriären. . .

Teckning: RUNE ALMQVIST

Om ett föremål förflyttar sig i riktning från dig är det inte säkert att det är föremålet som rör sig. Det kanske är du som avlägsnar dig från föremålet. Förenklat uttryckt är detta Albert Einsteins berömda relativitetsteori.

Matilde visar
flaskan som började svä-
va i luften när dottern
Rosario tittade på den.

ROSARIO, 12, FLYTTAR FÖREMÅL MED BLICKEN

Omgivningen är övertygad om att hon är besatt av djävulen. För saker börjar sväva i luften bara hon tittar på dem.

Rosario Gonzales i Mendoza, Argentina, är bara 12 år, men betraktas ändå med skräck av sin omgivning. Med blotta blicken kan hon lyfta föremål av de mest skilda slag. Och det är inte fråga om någon viljeakt – Rosario vill själv inget hellre än att bli av med sin förmåga. Bara hon fäster ögonen på något föremål så lyfter det, och när hon riktar blicken åt ett annat håll så dunsar det ner igen.

– Det hela började när Rosario just fyllt elva år, berättar hennes mor Matilde. Hon hjälpte till i köket och höll på att skala potatis. Plötsligt fick jag se en potatis komma svävande i luften. Jag grep tag i den, och inget annat hände. Jag berättade om händelsen för min man, men han trodde

mig inte. Men nästa dag fick han se. Rosario hjälpte till att städa i familjens butik när en läskedrycksflaska plötsligt började flyga omkring i luften.

– Jag blev vettskrämd, säger Rosarios pappa Geronimo. Flaskan åkte omkring fram och tillbaka. Jag sa åt min dotter att gå ut så att hon inte skulle bli skadad, och när hon vände sig om föll flaskan i golvet.

Veckan därpå stod det klart att det var Rosario själv som fick föremålen att lyfta. Hon var ensam i butiken när en kund kom in med en inköpslista. När han började läsa upp vad han skulle ha behövde Rosario inte ens plocka ner sakerna från hyllorna.

– När jag sa tomater tittade hon mot hyllan med tomatburkar, och genast kom en burk flygande. Likadant med andra varor. Själv verkade hon bli vettskrämd och började gråta, och då trillade de flygande föremålen ner.

Naturligtvis spred det sig att det hände underliga saker i Rosarios närvaro, och många är övertygade om att djävulen har ett finger med i spelet. Folk började dra sig undan familjen. Man till och med polisanmälde Rosario sedan flera personer bevitnat hur en cykel börjat sväva i luften när hon kastade en blick på den.

I sin förtvivlan vände sig familjen till en katolsk präst.

– Jag trodde först inte på vad jag hörde, men så fick jag se Rosario titta på en stor butelj som då höjde sig nästan till taket. När jag la min hand över hennes ögon föll buteljen i golvet med ett brak. Men det här fenomenet har varken med djävulen eller ondska att göra. Det handlar bara om ett oförklarligt psykiskt fenomen.

Nu kunde man tro att Rosario skulle ta chansen att göra pengar på sin egenhet. Men det är det inte fråga om. Hon är förtvivlad över sin förmåga och önskar inget hellre än att bli kvitt den.

Erövra rymden

Det var sådana fakta som fick f.d. NASA-direktören Dr James Fletcher att titta närmare på möjligheten att använda ET:en som en lämplig byggnadsdel för en rymdstation. Dr Fletcher leder en rådgivande kommitté inom NASA, som utreder lågprislösningar för rymdstationen.

NASA har byggt upp en massiv organisation för att planera och koordinera ett rymdstationsprogram. Man har en grupp "Space Station Task Force" som analyserar behoven och kraven och utarbetar dokument för beskrivning av programmet. En annan grupp, SSTSC – Space Station Technology Steering Committee, har ansvaret för att utarbeta metoder – teknologier – för att föra projektet i hamn.

Framstegen inom olika tekniska områden ger ett rikt förråd av konstruktionslösningar för ett rymdstationsprogram. Modern elektronik erbjuder tekniska lösningar, som ger flexibilitet, tillförlitlighet och låg kostnad. Dessutom har man idag en god erfarenhet av människans funktion i rymden. Ny teknologi applicerad i en rymdstation för 1990-talet kan med

all säkerhet ytterligare förstärka människans möjligheter att erövra rymden.

Rysk rymdstation 1985

Vi vet att ryssarna har öppet redovisat planer på en stor, ständigt bemannad rymdstation för uppsändning 1985. De behöver då en ännu större raket än de system Sovjet har idag. Första testuppskjutningen av en sådan farkost kan komma redan i år. Dessutom har ryssarna antytt att de arbetar på en skyttelfarkost, som planeras vara operationell 1987. En modell i 1/20 skala testflögs förra året.

NASA:s teknologigrupp SSTSC har upprättat en "önskelista" över de behov som en rymdstation borde fylla:

- ett bemannat system i låg omloppsbana (LEO)
- ett skyttel-kompatibelt system, dvs en konstruktion som kan betjänas av rymdskytteln för transport, uppbyggnad och eventuellt nedmontering
- en modulär och utvecklingsbar konstruktion som tillåter och kan dra fördel av ny teknologi
- obegränsad livslängd uppnåelig genom service, reparationer och utbyte av funktionsdelar.

Den slutliga konstruktionsfasen genomförs 1987 för att möjliggöra första flygning 1991!

Kanske denna målsättning kan uppnås på ett kostnadseffektivt sätt med hjälp av ET:en!

. Logisk och kanske till viss del ironiskt kallas den E.T. (= External Tank men med ironisk syftning på den älsvärda utomjordiska varelsen E.T. från filmens värld).

De okända världarna

Vad är det som gör att en del älskar science fiction och med barnslig förtjusning kastar sig över allt som går att läsa, medan andra lätt föraktfullt rynkar på näsan och mumlar om att "det där är ju bara fantasier...?"

Min tjej till exempel. I minst ett halvår försökte jag få henne att läsa åtminstone en science fiction-bok innan jag gav upp. Efter lite om och men fick jag i alla fall med henne på "Jedins återkomst".

När jag efteråt frågade henne om det inte hade varit en fantastisk film tittade hon bara på mig, skrattade och skakade på huvudet...

Ingenstans får fantasin så fritt spelrum som i science fiction. Några givna ramar finns helt enkelt inte och det är författaren och läsaren som själva avgör begränsningarna.

Lessing och Jersild

Att science fiction inte är någon skräpkultur är också något som många "seriösa" författare insett.

Så har författare som Harry Martinson, Doris Lessing, Kurt Vonnegut och P C Jersild vid flera tillfällen skrivit science fiction.

I dag skrivs science fiction i praktiskt taget världens alla länder och det utges faktiskt mer sf-böcker i Sovjet än i USA.

Någon gräns för vad som är science fiction går knappast heller att sätta. Då är det lättare att säga vad som inte är det.

Mycket av det som skrevs i sf:s barndom och som då avfärdades som "fantasier" har i dag hunnit bli verklighet.

Hur obegripligt detta ibland kan kännas berättar den amerikanske sf-experten Donald Wollheim i en av sina böcker. Det var efter att USA fällt två atombomber över Japan och den känsla han då hade glömmat Wollheim aldrig. Plötsligt hade något han drömt om för framtida fredliga ändamål använts i ett i högsta grad verkligt krig.

Nu var det inte bara kärnkraften och atombomben som uppfanns av sf-författarna. Mycket annat som TV, satelliter och robotar har sin upprinnelse i den science fiction som skrevs i början av seklet.

I dag kan science fiction delas upp i en mängd olika underavdelningar som till exempel fantasy (dit författare som Tolkien räknas) och Space opera (dit man kan räkna Stjärnornas krig-filmerna).

Så skapas science fiction-äventyren

Man brukar säga att science fiction bygger på två olika grundstenar, den ena Jules Verne och den andra H G Welles.

Jules Vernes böcker var fyllda av fascination inför tekniken och hela den utveckling som pågick. Människan var mest ett bihang och som sådant schablonmässigt beskriven.

Saknar optimism

Hos H G Welles stod människan i centrum. Det viktigaste för honom var hur människan påverkades av tekniken och hans böcker saknar den optimism som så tydligt märks hos Verne.

Sedan dess brukar man säga att en sf-författare antingen är Verneian eller Wellesian, beroende på vad de lägger tyngdpunkten på i sina böcker.

Det första stora genombrottet för science fiction kom på 1920- och 1930-talet. Mängder av böcker och tidningar kom ut. I de flesta fall hade författaren nöjt sig med att flytta ut Vilda Väster-romanen i rymden, bytt ut hästen mot ett rymdskepp och revolvern mot en laserpistol. Rymden var fylld av hemska utomjordingar och, givetvis, vackra kvinnor som hjälten skulle rädda.

Bokomslagen från den tiden är minst sagt otroliga - det gällde att överträffa alla konkurrenter.

Med författare som Isaac Asimov och Robert Heinlein kom en ny tid inom science fiction. I den numera klassiska trilogin om "Stiftelsen" skapade Asimov det Vintergatsimperium som numera är en självklarhet inom all sf.

Genom Asimov och hans generation fick science fiction sin moderna utformning, även om mycket givetvis hänt sedan "Stiftelsen" skrevs.

Måste vara roligt

Vad är det då som skiljer bra science fiction från dålig?

Ja, till att börja med så måste det vara roligt och underhållande, vilket inte alls hindrar att boken i grund och botten kan ha ett allvarligt budskap.

"Sense of Wonder" kallas den känsla läsaren upplever vid läsandet av riktigt bra science fiction. Det är en svindlande och hisnande känsla inför något och det behöver inte alls handla om rymdskepp, konstiga planeter eller galaktiska krig.

Ett bra exempel är den här novellen, skriven av Fredrick Brown:

"Efter det sista atomkriget var jorden död; ingenting växte, ingenting levde.

Den sista människan satt ensam i ett rum. Då knackade det på dörren."

Längre än så är inte novellen, men nog räcker det...

Bättre än så går det nog inte att beskriva vad "Sense of Wonder" är.

Under hösten har två av sf:s viktigaste författare, Isaac Asimov och A C Clarke utkommit med var sin efterlängtat bok.

Clarke har skrivit fortsättningen på "2001" under namnet "2010 - andra rymdodyssén".

Fylld av fakta

Av "2001" gjorde Stanley Kubrick en av de mest fascinerande filmerna någonsin, men uppföljningen, "2010" är tyvärr inte lika rolig. Clarkes bok är alldeles för fylld av fakta för att kännas rolig att läsa.

I en betydligt mer avlägsen framtid utspelar sig Asimovs "Stiftelsen och tiden". Trots att det var nästan 40 år sedan han skrev de andra böckerna om Stiftelsen är tonen och stilen densamma.

"Stiftelsen och tiden" är en genial bok där Asimov knyter samman hela sitt författarskap och där vi äntligen får veta Stiftelsens egentliga syfte.

Under de senaste åren har flera andra sf-klassiker äntligen översatts till svenska och nyligen utgavs Frank Herberts romanserie om planeten Dune under det svenska namnet "Arrakis". Det är en mäktig historia som verkligen är värd att läsa.

På ett mer jordnära plan rör sig Ursula K LeGuin. Hennes särpräglade berättelser befinner sig ljusår från de laserpistol-försedda rymdrövarna. Med sina böcker "Mörkrets vänstra hand" och "Shevek" har hon erövrat flera av science fictions mest åtråvärda priser.

"Stalker"

Två andra mycket märkliga författare är de ryska bröderna Strugatskij vars roman "Picknick vid vägkanten" givit upphov till filmen "Stalker" av Tarkovskij.

Så här går det att fortsätta i all oändlighet. Ju mer du läser desto fler science fiction-författare får du tillfälle att upptäcka.

För en sak är säker: Så länge det finns människor med visioner om framtiden så kommer det också att finnas författare som skriver science fiction.

David Isaksson

Vi var på UFO-möte...

HÄLSINGE-KURIREN 83-11-21

Kirsten Bjerknes-Frid

— Rymdvarelserna stoppar världskriget!

— Men jag vill då inte försätta mej i trans. Och ska jag ta en diktamen från andra sidan vill jag vara vaken. Det finns medium som sitter på sinnessjukhus för att dom blivit besatta av onda andar. Jag vet en som gick ut och slog ihjäl en gubbe som hämnd för att han själv blev avrättad i ett tidigare liv.

Venusianare

En gång fick Alve telepatisk kontakt med två venusianare — Rami och Rotsi. De dikterade tre A4-ark som Alve skrev ut på sin skrivmaskin, med förhållningsorder och boktips om hur han skulle nå en andlig utveckling.

Så börjar själva föredraget. Alve visar diabilder. Svartvita fotografier som föreställer flygande tefat.

— Och dom flyger så fort. Upp till 60.000 km/tim!

Sedan berättar Alve om George Adamski, som var kompis med UFO-nauten Orton. En gång flög de till Saturnus. Planetens ledning gav Adamski två papper — ett till påven — ett till president Eisenhower med en uppmaning om att de skulle ge hundan i atomvapnen.

— Och de har minsann fått sina papper, säger Alve och tittar strängt på oss — som om vi skulle tvivla på det. ...

10 miljoner

Nu är det så att själva tefaten säljan flyger några längre sträckor. De håller sig åtminstone inom vår vintertgata. Och de har oftast ett moderskepp som ser ut som en jättestor cigarr.

Ett moderskepp finns mellan jorden och månen. Det är sju mil långt, och ombord finns det 10 miljoner varelser som väntar på det tredje världskriget här på jorden. När det brakar loss med atomvapen och annat sattyg kommer de att ingripa — om Jesus Kristus säger till — inte annars.

Alve visar bilder på både cigarrer och tefat. Tefaten är inte större än ca 100 m i diameter.

— Ju vackrare skepp desto finare egenskaper har besättningen. Ar skeppen fula brukar besättningen ha onda avsikter.

Så får vi se ett fotografi som föreställer tre små silvergröna UFO-barn med regn-vingar. De hälsade på en tant i USA. Sprang in i hennes

vardagsrum och började leka i hennes soffa. Tanten blev aningen skärnad. För att lugna sina nerver tände hon en cigarrett — men det skulle hon aldrig ha gjort. De små UFO-barnen blev så rädda för röken och glöden att de sprang ut, och kom aldrig mer igen.

UFO-naut

Sedan berättar Alve historien om älgjägaren i USA som just skulle skjuta en älg, då skottet bara trillade ur utloppet och föll ner framför hans fötter. Älgjägaren fann det märkligt och kände sig plötsligt iakttagen. Mycket riktigt. Bakom honom stod en UFO-naut, som var djupt fascinerad av älgar. UFO-nauten hypnotiserade sex älgar, och fick dem att för egen maskin gå in i tefatet. Sedan bjöd han älgjägaren på en resa tillsammans med de hypnotiserade älgarna till en planet på andra sidan Vintergatan. Resan dit tog bara några sekunder.

Alve återkommer till sina kompisar från Venus — Rami och Rotsi. För ett 20-tal år sedan bestämde de träff vid en sjö nere i Skåne. På telepatisk väg. Alve och hans kompisar packade sina ryggsäckar med te och skorpor och cyklade iväg. De fanns på plats en halvtimme innan avtalad tid.

— Och vi höll på att bli uppåtna av knott. Men då fick jag kontakt med Romi och Rotsi. De sa att de var startklara. Jag bad dem göra något åt knotten medan vi väntade på dem

— och vips var knotten borta. Fyra minuter senare kom Rotsi och Rami. Då fick jag ett nytt meddelande.

Atomtacket

— Vi har glatt oss så för att träffa er, men vi kan tyvärr inte ta oss igenom atomtacket som ligger kvar över hela Nordkalotten efter en sovjetisk atomsprängning. Sök oss inte — vi kallar när vi kommer nästa gång! sa polarna från Venus.

Alve har inte hört något från sina vänner sedan dess. Men han hoppas och väntar fortfarande.

— UFO-nauterna är väldigt intresserade av våra atomanläggningar. De är lika känsliga för radioaktivitet som vi. Och vi kan tacka UFO-nauterna för att vi har det så bra som vi har det. För det var dom som slog upp avfallet från atomsprängningarna på Bikiniöarna och Hiroshima.

— En UFO-naut kan vara väldigt liten, ca 0,7 meter. En del kan vara sex meter långa, säger Alve.

Alve släcker sin diaprojektor och börjar prata om skapelsen. Enligt Alve är det inte alls som det står i bibeln, utan det hela börjar med rymdvarelser, reptiler och sex meter långa människor. Det är en helt annan historia som vi eventuellt återkommer med.

ÄR DET MENINGEN ATT DE SOM VERKLIGEN SERIÖS FORSKAR I UFO-frågan SKALL BLI SÅ FÖRLÖJLIGADE I EN TIDNINGSARTIKE VI VILL PÅ EN VETENSKAPLIG VÄG GE FÖRKLARING PÅ DE FLYGANDE FÖREMÅL SOM FINNS OVANFÖR OSS

TYCKER DU OM DEN HÄR ARTIKELN??????

HÖR AV DEJ TILL TIDNINGEN.

Jag har aldrig sett ett tefat i hela mitt liv. Ingen UFO-naut (besättningsman) heller. Men det finns folk som har sett både det ena och det andra. En av dom heter Alve Holmqvist och kommer från Malmö. En kulan kväll i november berättar han om märkvärdiga företeelser i rymden och på jorden, på inbjudan av Söderhamns Spiritualistiska förening.

Innan Alve börjar sitt föredrag ger han Nisse lite healing — dvs-han lägger sina händer på Nisses onda rygg. Blundar, och låtersin psykiska energi strömma ut genom händerna för att hela Nisses onda rygg.

Alve är en lång man i 60-årsåldern. Det gråa håret står rakt upp. Egentligen är han smed i tredje generationen. Sina kunskaper har han fått genom intuition, böcker och andliga kontakter.

Runt halsen har han ett märkligt smycke. Vid första anblicken ser det ut som en Davidsstjärna — men det är det inte. En gång när Alve satt i bastun fick han en syn — smycket — och han lät tillverka det, och det är en symbol för människans utveckling.

Andevärlden

— Jag är vegetarian, säger Alve, för då får man bättre kontakt med andevärlden.

På väg fram till podiet stannar Alve till hos mej och berättar lite om astralkroppar.

— Du förstår, folket på Venus syns inte förrän dom kommer in i de magnetiska kraftfälten. Dom lever i en annan dimension. Och vi själva är bara frusen energi.

Astralkroppen står för begäret och känslkraftfältet. Det säger Alve i alla fall. Men man har inte bara en astralkropp — även en fysisk, en eterisk, en mental som står för tanke-kraftfältet och en kausalkropp som är odödlig. Kausalkroppen minns alla våra tidigare liv. För vi har levat många, säger Alve, som har kontakter i andevärlden.

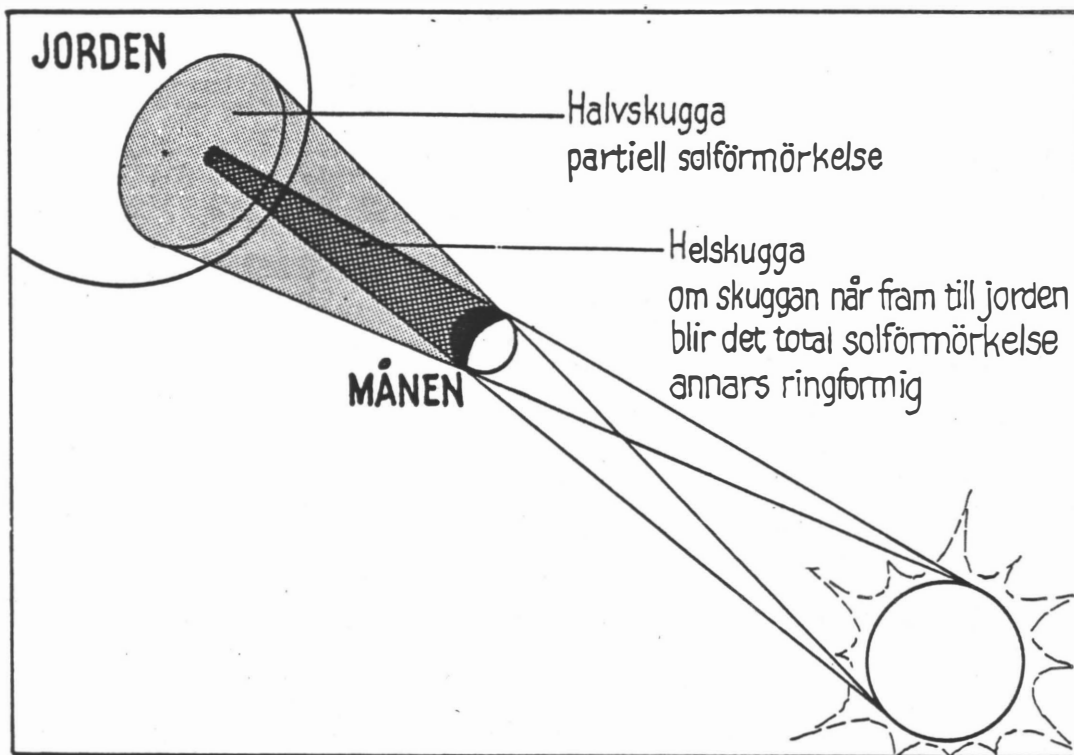
SOLFÖRMÖRKELSE

folknöje i maj 1984

En partiell solförmörkelse hör till de astronomiska begivenheter som vi kan se fram emot under 1984. Den infaller på kvällen den 30 maj och är synlig i Falun mellan kl 19.19 och 20.31 sommertid. När den är som störst kl 19.55 omfattar den 20,8 procent av solskivan — alltså ungefär en femtedel.

Ytterligare fyra förmörkelser inträffar under året, varav tre galler månen, nämligen den 15 maj, 13 juni och 8 november. Av dessa är den förstnämnda med nöd och näppe synlig hos oss även om månen går ner under förmörkelsen. Det är en så kallad halvskuggförmörkelse som infaller mellan 4.42 och 8.39 på morgonen, då som mest 83,2 procent av månens diameter befinner sig i jordens halvskugga, vilket sker kl 6.40. Förmörkelsen är synlig i bl a Europa utom den nordöstra delen, varvid Falun hamnar exakt på gränslinjen, allt enligt en sammanställning som gjorts av Stockholms Folkobservatorium.

Övriga förmörkelser är inte synliga hos oss, men den återstående solförmörkelsen, som infaller den 22 — 23 november, är total över

Solförmörkelse inträffar då månen befinner sig mellan solen och jorden och skuggar en del av jordytan. Om månen skymmer en bit av solen är förmörkelsen partiell. Om den däremot skymmer hela solen blir den total, vilket hos oss inte sker nästa gång förrän år 2126.

På kyrkogården vid Christ Church på Barbados finns ett imponerande gravvalv på fyra gånger två meter. Men sedan 150 år tillbaka är stenvälvets tomt. Nu huserar där bara gästar och spöken.

Detta gravvalv är faktiskt i dag det bästa beviset på att det kanske i alla fall finns obegripliga avgrundskrafter som håller till på kyrkogårdar.

Välvets byggdes i början av 1700-talet, men inte förrän år 1807 placerades den första kistan där. Det var en mrs Goddard som begravdes. Av okända skäl övergick sedan välvet i familjen Chases ägo, år 1808 placerades en miss Chases kropp i välvets

Fyra år senare placerades hennes systers kropp i välvets — men då välvets öppnades en månad senare för att begrava systerns far hade alla kistorna flyttats.

En gång till under 1810-talet öppnades välvets och varje gång visade det sig att kistorna hade kastats runt som av någon våldsam naturkraft. Tidvis misstänkte man lokalbefolkningen som inte hade någon anledning att tycka om familjen Chase — men stenen som var fastcementerad framför öppningen krävde att man för att förflytta.

Ryktena började emellertid gå så våldamt att guvernören blev inblandad. Vid den sista begravningen år 1819 var guvernören Lord Combermere närvarande. Han och hans medhjälpare gjorde en grundlig undersökning och förseglade sedan välvets med sina egna sigill — nu skulle ingenting kunna hända!

Att man senare öppnades välvets i guvernörens närvaro. En gång hade kistorna slungats runt.

Några naturkrafter kunde inte vara inblandade. Teorier har framställts om jordbävningar — men det vore en märklig jordbävning som bara drabbat ett gravvalv och sedan återkommit till samma ställe.

Kistorna på Barbados är inte de enda som har förflyttats. Fenomenet är känt både från England och från andra håll i världen. Men där har det en naturlig förklaring — grundvattnet kan under vissa perioder översvämma gravvalv under jorden och därigenom flytta kistorna.

Men på Barbados ligger gravvälvets långt över grundvattennivån, graven är vattentät och ingenting har hänt i de angränsande gravvalven. Dessutom var kistorna av bly och kunde inte flyta. Det fanns bara en träkista i graven och det var mrs. Goddards — och den rubbades inte — inte ens då den hade fallit samman så den bara bestod av bräder.

Graven står nu tom och inte ens de mest nyfikna går in — för någonting finns där, någonting okänt.

Många teorier har framställts för att förklara vad som hänt. Men forskarna är ense: Någon naturlig förklaring finns inte.

Två av de begravna hade begått självmord och familjen Chase var inte populär.

Kanske var det mrs Goddard som försökte köra ut inkräktarna. Hon lyckades till slut, men det märkliga är att enligt de många protokollen återfanns aldrig hennes egen kropp!

Sedan familjen Chase avlägsnades har ingen vågat undersöka om kanske mrs Chase efter väl förrättat värv återgått till sin sista viloplats.

En okänd kraft kastade runt kistorna i graven

Mycket att läsa

Barnen trodde att de såg en filminspelning, men i själva verket var de med om något mycket underligt och oförklarligt.

Vi såg det hemska blodbadet i dalen fast det ägde rum för 300 år sedan!

Elvaåriga Aileen Garrett trodde det var en filminspelning hon såg, därför noterade hon utan rädsla alla detaljer i det fruktansvärda skådespelet i dalgången.

GLENCOE, SKOTTLAND. Alexander Garrett, 35 år, och hans hustru Doreen, 33, är tredje generationen kanadensare, födda och uppvuxna i Brantford där deras respektive förfäder slog sig ner när de emigrerade till Kanada från Skottland. Varken Alexander eller Doreen hade varit i Skottland. Deras rötter fanns i trakten av Inverness, och det lilla de visste om Skottlands historia hade de läst i skolböckerna hemma i Brantford. Men de hade sparat i flera år, och en vacker septemberdag härom året bar det av till landet där de hade sitt ursprung.

Deras barn Aileen, som var 11, och 7-åriga James blev uppriktigt sagt ganska besvikna. Visst fanns det vacker natur med berg och sjöar och floder, men inte gick det upp mot allt roligt man kunde ha hemma i Brantford. Den 12 september hade de anlänt i sin hyrda bil till byn Kinlochleven där de övernattade på ett värdshus. När de satt och studerade kartorna vid frukosten föreslog värden att de skulle köra via Glencoe och Loch Linnhe, sedan västerut och vidare mot Edinburgh. Det borde bli en vacker avslutning på deras två veckor långa semester.

De följde rådet och körde in i den vilda Glencoedalen där floden Coe bruser fram. Ingen i familjen visste att trakten är känd från en ohygglig massaker som ägde rum för nära tre hundra år sedan. Den 13 februari 1692 dräpte engelska soldater medlemmar av den skotska klanen MacDonald, som bekände

sig till den romersk-katolska kyrkan.

Filminspelning?

Vid halv elvatiden på förmiddagen stannade Alexander bilen i en glänta och Doreen tog fram matsäcken som den omtänksamma värdshusvärden försett dem med. När barnen ätit fick de tillåtelse att springa iväg och leka, bara de inte gick för långt bort.

Inte en människa fanns i närheten när Aileen och James klättrade upp på toppen av en bergsknalle för att titta efter vad som fanns på andra sidan. Det första de fick syn på när de kom upp var en gammal man med raggigt vitt hår under en mössa, där en ljungkvist satt instucken. Och bakom den gamle mannen, på andra sidan om kullen, utspelades en scen som måste höra till en filminspelning, även om barnen inte kunde se några kameror.

Trots att solen lyst när barnen satt och åt picknick vilade en lätt, mjölkaktig dimma över dalen där nere. De såg ett femtiotal primitivt byggda stugor i sänkan.

— Det fanns ett hundratal soldater där, berättade Aileen efteråt. De hade röda rockar och gråaktiga byxor och muskotter. De såg väldigt gammalmodiga ut.

— Överallt fanns det människor, män, kvinnor och barn. De skrek och tycktes försöka fly upp på bergssidorna. De rödrockade soldaterna stack dem med bajonetter eller sköt efter dem. Några

karlar släpades ut ur stugorna med händerna bakbundna och tvingades att falla på knä.

Aileen fortsatte sin berättelse: — Det verkade som om soldaterna väntade några sekunder med att dräpa de vuxna männen och kvinnorna för att de skulle hinna be en bön. Sedan sköt de dem i huvudet. Allting var väldigt realistiskt. De döda låg på snöklädd mark fast jag visste att det inte fanns någon snö nu i september. Överallt fanns det blodfläckar och jag sa till James: "När den här filmen kommer till Brantford måste jag se den!"

En kraftig karl någonstans mellan 20 och 30 höll ett barn på armen och en ung kvinna vid sin andra hand. Han kom springan-

de rakt mot barnen, upptör bergssidan. Han sprang hopkrupen för att få skydd av buskarna. När han var nästan framme vid Aileen och James stannade han och vände sig om för att titta på stugorna där nere, som nu stuckits i brand av soldaterna.

Det unga paret hade de underligaste kläder barnen någonsin sett — alla deras plagg tycktes gjorda av något läderaktigt material.

— Kommer ni från byn Appin? frågade mannen på ett språk som barnen först inte förstod. När han upprepade frågan lät det som en mycket egendomlig engelska: — Är ni av Appins folk?

Barnen tittade frågande på var-

Doreen och Alexander Garrett trodde aldrig att deras barn ljög, men medan Doreen blev skrämmd och ville ge sig från platsen beslöt Alexander att närmare undersöka den märkliga händelsen.

Clarisa har en unik förmåga att se in i framtiden

HON SER NÄR DET SKA BLI JORDBÄVNING

I början lyssnade inte myndigheterna när hon förutsåg exakt var och när en jordbävning skulle äga rum. Men i dag tar man hennes varningar på allvar.

I Los Angeles, Kalifornien, bor serskan Clarisa Bernhardt. Gång på gång har hon skapat huvudrubriker i den amerikanska pressen och förbluffat geologerna genom att med stor exakthet förutspå jordbävningar i världen. Geologen Roger N Hunter hävdar att mrs Bernhardt är det i särklass säkraste "instrument"

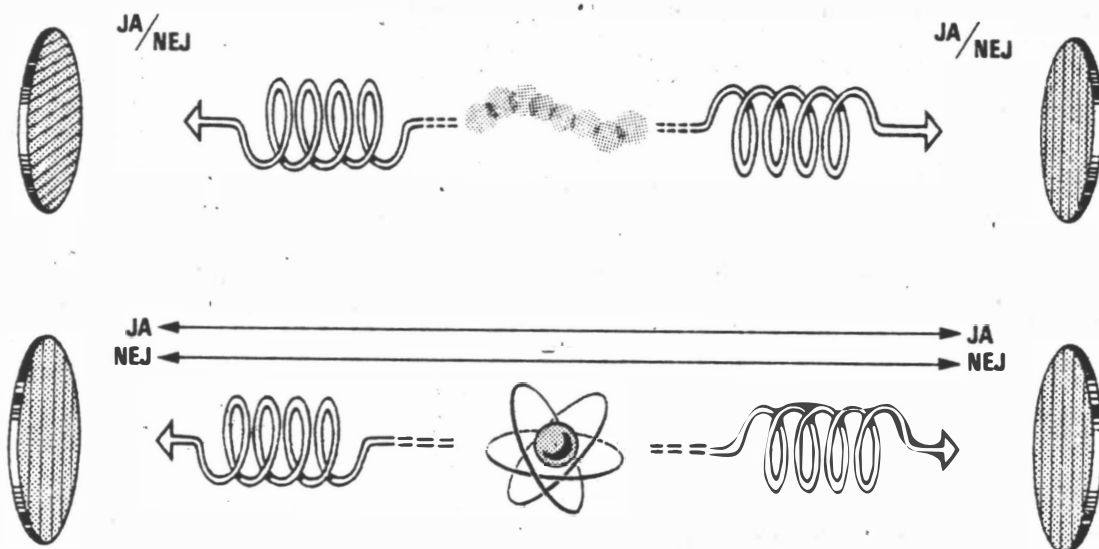
som idag kan förvarna om jordbävningar. Som exempel anges: ●Jordbävningen på Azorena som började klockan 01.11 den 26 maj 1975. Mrs Bernhardt förutsåg jordbävningen och nämnde den 25 maj som den dag då utbrottet skulle ske. Hon misssade den exakta dagen med endast en timme och elva minuter. ●Den 29 november 1975 skakades Hawaii av en kraftig jordbävning. Mrs Bernhardt förutsåg jordbävningen tre månader innan den ägde rum.

●Den 25 juni 1976 inträffade en jordbävning på Nya Guinea. Mrs Bernhardt förutspådde utbrottet fyra månader tidigare och angav förutom exakt dag även styrkan till 7,0 på Richterskalan. Exakta styrkan visade sig vara 7,1.

●I juni 1974 varnade mrs Bernhardt myndigheterna i Kalifornien för en jordbävning som skulle inträffa klockan 03.00 den 28 november samma år.

Myndigheterna lyssnade inte på mrs Bernhardt, men den 28 november klockan 03.01 inträffade en kraftig jordbävning exakt som Clarisa Bernhardt förutspått.

– Det är som en film inuti mitt huvud. Plötsligt ser jag var och när en jordbävning ska ske i världen, säger mrs Bernhardt om sin förbluffande siaregåva. ■

Detta är EPR-paradoxen som blev för mycket för Einstein. Om cirkulärt polariserade ljuspartiklar, fotoner, möter vanliga polariserande filter, samma som i vissa solglasögon, så har de normalt femtio procents chans att passera, hur filtren än är vända. Men om fotonerna tillkommit i samma process (nedre teckningen) så bildar de ett kvantmekaniskt system där antingen båda eller också ingen av dem passerar när filtren är parallellt vända. Det finns ett mystiskt samband mellan dem – även över ljusårs avstånd.

Teckning: RUNE ALMQVIST

STOLEN AV METALL SMÄLTE NÄR HAN SATT PÅ DEN!

Man minns vilken uppståndelse det var när Uri Geller böjde knivar och gafflar. Det är bara barnleken mot vad det brasilianska psykiska fenomenet Thomaz kan utföra.

Han kan förvandla ett helt vanligt mynt till en underbar medaljong utan att myntet ens lämnar ägarens hand. Och han kan plötsligt försvinna framför förbluffade vittnens ögon för att sekunden därpå uppenbara sig tio mil därifrån.

Mannen med den otroliga psykiska förmågan är 37-årige Thomaz Goutinho och från hela världen reser forskare och vetenskapsmän till hans hem i Brasilien för att bevittna hans märkliga krafter. Dr Lee Pulos, psykisk forskare vid Cambridge universitet i England, var en av dem som

besökte Thomaz, som till vardags är apotekare. När de åt middag tillsammans fick han till sin bestörtning se Thomaz gå rakt igenom salladsbordet utan att en sak rubbades. Och när de satt till bords på metallstolar smälte efter några minuter sitsen på Thomaz stol som om det varit smör. Den brasilianske psykiatern Moacyr Uchoa berättar:

– Vid ett tillfälle var Thomaz och hälsade på mig i mitt hem i Sao Paulo. Jag inbjöd honom att följa med till mitt lantställe tio mil utanför staden. Vi körde iväg, men när vi kört en liten stund sa

Thomaz att han glömt cigaretter. Jag stannade vid en bensinstation och såg honom gå in i serveringen, men sedan kom han inte ut igen. Den förbluffade expediten vid tobaksdiskens talade om att han klivit in genom dörren och så bara försvunnit.

Jag ringde min hustru och talade om att vår gäst var försvunnen. "Visst inte", svarade hon. "Han kom hit alldeles nyss." Han hade helt enkelt på telepatisk väg förflyttat sig de tio mil.

Parapsykologiske forskaren Claudio Caparelli har vid tre olika tillfällen bevittnat hur Thomaz fått ett kristusporträtt att blöda. Vid ett av tillfällena lyckades han tomt fotografera fenomenet.

Vetenskapsmän och forskare som kommit i kontakt med Thomaz är eniga om att han är helt unik. Det finns många människor med överpsykisk förmåga. En del kan böja metallföremål, andra är clairvoyanta och mycket annat, men Thomaz kan allt. ■

Vid tre tillfällen har en forskare bevittnat hur Thomaz fått ett kristusporträtt att blöda. Vid ett av tillfällena kunde han tomt fotografera det.

James Garrett, 7 år, bekräftade till punkt och pricka alla systemens uppgifter. Ingen av dem visste att händelsen de såg finns dokumenterad i Skottlands historia.

andra och ruskade sedan på huvudet. Då ropade mannen:

— Fly! Rödrockarna dödar alla idag. Vi har blivit förrådda av Dalrymple och Vilhelm. Må Gud förbanna deras själar i all evighet!

Sedan började de springa igen, nerför andra sidan bergsknallen bort mot en tät trädunge, där de försvann i den lätta dimman.

Korstecknet

— Sedan kom en blödande kvinna emot oss uppför berget, fortsatte Aileen sin berättelse. Hon hade ett sår i huvudet och bar en liten baby. Hon stannade till när hon fick syn på oss, och jag kunde se skrällen i hennes ögon. Hon korsade sig flera gånger och stapplade sedan vidare i samma riktning som paret med barnet. Sedan försvann också hon bland träden. Nu kom det tre människor uppför sluttningen — en man som höll två halvvuxna flickor i vardera handen. Han var också sårad, han hade blod i ansiktet, och det rann blod från den ena flickans arm.

Dessa tre stannade bredvid Aileen och James och mannen frågade:

— Har ni sett min bror John? Och hans hustru och barn? Har ni sett dem?

— Vi såg en man och en kvinna och ett barn, svarade Aileen som nu började bli rädd. Det här verkade inte vara någon vanlig filminspelning.

— Hette han John MacIain? Frukta inte, jag är ingen förrä-

dare. Jag är Alasdair MacIain och jag måste tala om för min bror att vår far och mor har blivit dödade av förrädarna.

— Han försvann åt det hållet. Aileen pekade bort mot skogsdungen.

Mannen och de båda flickorna fortsatte att springa ditåt.

Vart tog de vägen?

Nedanför de båda kanadensiska barnen fortsatte massakern. Och sedan såg de fem rödrockade soldater komma springande uppför branten mot dem. De blev rädda och gav sig hals över huvud tillbaka till föräldrarna, som i lugn och ro satt och kopplade av på filten.

Aileen och James var verkligen skrämde nu. Flämtande efter språngmarschen berättade Aileen att de hade sett soldater i röda rockar döda en massa folk på andra sidan bergsknallen. Mamma Doreen fick bråttom att samla ihop deras saker och fösa in barnen i bilen. Hon trodde att det måste pågå någon fejd bland bergsborna och att de riskerade att hamna mitt i den.

Men inga soldater syntes till trots att de inte kunde vara långt borta. Alexander Garrett tyckte egentligen det lät ganska spännande. Nyfikenheten tog överhand och han bad de andra vänta i bilen medan han tittade sig omkring.

Men när han kom till toppen av klippan syntes ingenting. Han gick tillbaka till bilen och bad hustrun och barnen följa med och se själva.

Barnen stirrade oförstående ner i dalen. Där fanns ingenting annat än buskar och klippblock och en fredlig liten bäck som ringlade iväg längs den långa dalen. Hur kunde de brinnande stugorna, människorna, soldaterna — allting — försvinna på så kort stund?

— Men... stammade Aileen. Vi hittade inte på det! Vi såg det ju. Du såg det väl också, James?

Lillebror nickade och Alexander sa tröstande:

— Jag tror er. Det har hänt något som jag inte förstår. Kanske är det något som hände för länge sedan. Jag tror vi ska köra till Fort William och försöka ta reda på det.

Inte första gången...

Fort William är den stad som ligger närmast Glencoe. Alexander Garrett frågade en receptionist på stadshuset vem han borde kontakta om han ville veta något om traktens historia. Han fick rådet att tala med Jeanne Urquhart, en äldre dam som skötte stadsbiblioteket.

Bibliotekarien blev intresserad av vad Alexander Garrett berät-

tade och bjöd hem familjen på te. Där frågade hon mycket noggrant ut barnen, och när hon fått alla detaljer de kunde komma ihåg sade hon:

— Vi har noteringar om två exakt likadana upplevelser i Glencoe, en från 1931, den andra från 1949. Besökare på platsen såg nästan exakt samma scen som ni barn beskriver. Men det finns en skillnad. Ingen av de ålderdomliga figurerna talade med dem. Inte förrän nu med Aileen och James.

Familjen Garrett lyssnade fascinerad medan Jeanne Urquhart berättade om den blodiga massakern av klanen MacDonald i Glencoe år 1692. Fyra hundra soldater i den brittiska arméns röda rockar gick till aktion på order av ministern för Skottland — en avskydd man vid namn Dalrymple — som i sin tur handlade på order av Vilhelm III, kung av England och Skottland under åren 1689—1702.

Upprorisk skotsk klan

Den intresserade stadsbibliotekarien gjorde med barnens medverkan noggranna anteckningar om allt vad de sett och hört. Dessa skickades sedan till Britiska sällskapet för parapsykologisk forskning, som sysslar med övernaturliga fenomen. Där fann man flera faktorer som uteslöt möjligheten av att barnen på något sätt hört talas om Glencoe-massakern i förväg och sedan hittat på hela historien för att imponera på sina föräldrar.

Det bevisades att barnen omöjligt kunde veta att de avrättade människorna — ungefär ett hundra män, kvinnor och barn — var katoliker. Barnen hade ju lagt märke till att flera av de flyende korsade sig upprepade gånger. Om deras religion var en av orsakerna till blodbadet hade det dolts i de ursprungliga källorna. Där anklagades klanen MacDonald för upproriskhet och för vägran att svära den engelska kungen trohet.

Barnen kunde inte känna till namnet Dalrymple. Han var den som beordrade massakern, men en annan av kungens förtrogna, Buchanan, har under seklers gång fått bära skulden.

Och hur kunde barnen veta att den fruktansvärda händelsen ägde rum när marken var snötäckt? Det rädde till och med snöstorm den dagen, vilket skulle kunna förklara den mjölkaktiga dimma som Aileen och James tyckt sig se i dalen.

Och sist men inte minst — de få människor som räddat sig hade flytt just den vägen, över bergsknallen där barnen befunnit sig när de såg scenen utspelas.

Jeanne Urquhart, som arbetar på stadsbiblioteket i Fort William, kunde berätta att barnens upplevelse inte var unik. Två gånger tidigare hade samma märklige fenomen rapporterats.

En forskargrupp från sällskapet har haft flera sammanträffanden med både Jeanne Urquhart i Skottland och barnen Garrett i Kanada och övertygat sig om att berättelsen är autentisk. Om Aileen och James inte sett och hört det de påstod, varifrån hade de då fått namnet Ian MacIain?

Namnet på den andre brodern hade de haft en smula svårt att uppfatta eftersom det språk de hörde var så gammalmodigt, men de tyckte det lät likt Alasdair. Och både John MacIain och hans bror Alasdair, som använde efternamnet MacIain MacDonald, var bland dem som klarade sig med livet i behåll.

De var båda söner till klanhövdingen MacIain MacDonald, som dödades av kung Vilhelms soldater. John kom undan tillsammans med sin hustru och sitt barn, Alasdair med sina båda döttrar. När Aileen fick frågan om hur gamla flickorna kunde ha varit, uppskattade hon deras ålder till omkring tio respektive tolv. De hade i själva verket varit nio och elva år när massakern inträffade.

I parapsykologiska sällskapets slutrapport står det bland annat: — Vi förstår ännu inte hur barnen kunde flyttas tillbaka i tiden för att bevittna 1692 års massaker. Det kvarstår dock inte skuggan av ett tvivel att de verkligen såg det hända. Även om de hade läst om händelsen tidigare, hade de inte kunnat peka ut platsen så exakt. Vi accepterar utan reservation att barnens berättelse är sann.

**Poliser, militärer och pensionärer
– alla är de övertygade om att de sett rätt:**

ETT FLYGANDE¹² TEFAT OM DAGEN I SVERIGE!

Skulle vi sätta tilltro till alla rapporter om flygande tefat så finns de faktiskt i vårt luftrum varje dag. Iakttagarna har ibland svårförklarliga saker att berätta, men mycket är givetvis rena naturfenomen.

Av Olof Lennart Praesto (text) och Gösta Blomquist m fl (foto)

■ ■ Vart tog de flygande tefaten vägen? Kretsar de inte längre runt vår planet? Intresserar de sig inte längre för oss människor? För det var ju ett tag sen man läste om en riktigt

saftig UFO-iakttagelse i tidningarna eller såg den där traditionella bilden av ett diskformat, oidentifierat flygande föremål över trädtopparna.

Jodå! Lugn bara! De flygande

tefaten lever och tycks må fint. Var 15:e minut dygnet om görs fortfarande en UFO-iakttagelse någonstans i världen. Nästan 100 observationer per dygn, bortåt 35 000 på ett år. Så det

finns ingen anledning att klaga. Tefaten finns där. Det kanske bara är så att de numera får en aning mindre publicitet.

Enbart i Sverige görs om-

– Utan tvivel Hällefors 1981, säger Aggestad. Massor av människor såg fenomenet. Bland dem en rad polismän. Det är så väldokumenterat. Poliser

DET BERÄTTAS OM TEFAT MED KIDNAPPARE!

gjorde själv en egen utredning. Det är helt uteslutet att det kan ha varit fråga om en masshallucination. Vi undersökte allt. Vi kollade till och med landets alla ägare av varmluftsballonger. Ingen hade varit över Hällefors den kvällen.

Handelsen inträffade vid 18-tiden torsdagskvällen den 15 oktober i Hällefors, ett samhälle på gränsen mellan Västmanland och Värmland, 80 kilometer nordväst om Örebro. Mer än hundra personer såg den märkliga synen: ett cigarrformat, 30–40 meter långt flygande objekt som sakta rörde sig över kvällshimlen på omkring 75 meters höjd. Polisen larmades och ryckte ut.

De flesta iakttagelserna var samstämmiga och gjordes oberoende av varandra. Föremålet hade fyra starkt upplysta fönster eller gluggar på vardera sidan och ett rött positionsljus i aktern från vilken också eldsflammar slog ut. En före detta polisman liknade föremålet vid två hopkopplade rälsbussar och ett annat vittne vid en långtradare med släp. Ett brummande ljud hördes från föremålet. Det svävade över samhället i nära en halvtimme.

Polismästare Björn Lundevall lät göra en utredning som senare tillställdes Försvarsstaben. Där förnekade man att någon militär aktivitet med flygplan eller helikoptrar ägt rum inom området vid den aktuella tidpunkten.

Trafikledningscentralen på Arlanda utanför Stockholm uppgav att inga civilflygplan befunnit sig över Hällefors.

■ När ett inslag om händelsen sändes i Magasinet i TV i maj 1982, framkastade programledaren Göran Rosenberg teorin att det rört sig om ett insmugglat, oregistrerat luftskepp av den typ som drivs med varmluft från en brännare. Han konstaterade också att ett sådant luftskepp "kostar några hundratusen kronor". Han slog också fast att inget av de fyra registrerade luftskepp som fanns i Sverige vid denna tid befann sig över Hällefors den aktuella kvällen.

Stig Aggestad:

— Mycket talar för att den teorin inte håller. Föremålet iaktogs inte över grannsamhällena, bara över Hällefors. Vart tog det insmugglade luftskeppet vägen? Eftersom luftskeppet över huvud taget aldrig varit synligt efter den kvällen för två år sen, måste man fråga sig vad ägaren använder det till. Ett 30 meter långt luftskepp gömmer man ju inte undan utan vidare.

■ Ufologerna blir alltid störtlyckliga när de får högt uppsatta och tungt vägande vetenskapsmän och kändisar att ansluta sig till deras uppfattningar. Förra USA-presidenten Jimmy Carter tillhör dessa galjonfigurer. Carter tror på tefaten och säger sig själv ha sett ett över delstaten Georgia 1973, när han var på hemväg efter ett föredrag.

Ett ännu starkare namn är den amerikanske professorn Clyde Tombaugh, som 1930 — bara 34 år gammal — upptäckte Pluto, den nionde och yttersta planeten i vårt solsystem. Sent en kväll i augusti 1949 i New Mexico såg Tombaugh ett ljusfenomen på himlen: sex till åtta gulgröna, lysande trianglar, påminnande om fönster.

Man kan naturligtvis inte fråga en kille som Stig Aggestad om han verkligen tror på UFO. Det är klart att han gör. UFO är hans levebröd och han sitter högt upp i UFO-hierarkin som chefsrapportör för landets största UFO-tidskrift. Man frågar inte LO-chefen Stig Malm, om han tror på fackföreningsrörelsen.

■ Men man kan ju ställa frågan, rent allmänt. Existerar flygande tefat? Svaret är naturligtvis: Inget vet. Objektiva, ovedersägliga bevis har ännu inte lagts

fram. Den amerikanska tidningen National Enquirer har utlyst en belöning på 50 000 dollar — i dag mycket nära 400 000 kronor — till den som klart bevisar att UFO är främmande rymdfarkoster.

Ingen har gjort anspråk på belöningen, trots att tidningen har råd att betala och gärna skulle publicera en sådan story. Och UFO blir naturligtvis inte rumsrenare av allt snack om små gröna män, humanoider, så där 120 centimeter långa, som då och då gästar vårt jordklot och ibland till och med är oför-synta nog att kidnappa människor eller bjuda på åkturer i tefaten.

Det har nu gått gott och väl 36 år sen den amerikanske piloten Kenneth Arnold på midsommardagen 1947 i sitt enmotoriga plan på 3 500 meters höjd närmade sig det glaciärtäckta Mount Rainier i delstaten Washington och på 30 kilometers avstånd såg nio runda, spegelblanka skivor jaga fram under sig över de istäckta Cascadebergen i en hastighet som beräknades till 2 000 km/tim.

Det var den första synen i modern tid av flygande tefat och den utlöste en lavin som ännu rullar fram över världen. Det var Arnold som myntade frasen "flygande tefat", fast han egentligen tyckte att skivorna mer såg ut som blanka stekpannor utan handtag. Om sanningen ska fram, vet vi i dag mycket mer om tefaten än för 36 år sen.

UFO är också den verkliga bluffbranschen, värre än Loch Ness-monstret, snömannen i Himalaya och Bermuda-triangeln. Otaliga fejkade fotografier har tagits av tefat, otaliga fejkade iakttagelser har gjorts. En bransch full av stollar. För en del kanske en religion, en tröst, en lidelse, för andra ett geschäft, ett utnyttjande av folks godtrogenhet.

Och alla dessa böcker, tusentals, från A som i superfejkaren Adamski till Y som i den tvivelaktige Young, med titlar som "Mitt besök på Venus". Där finns på svenska jur och fil kand K Gösta Rehns fyra kvasivetenskapliga verk och Staffan Stigsjöes tre tramsiga nästan out-härdligt vulgära och ovederhäftiga böcker. Om man sväljer vad som står i dessa böcker, bör man nog inte ha en IQ överstigande 10.

14 ■ Jag tror inte att UFO kommer från yttre rymden och spionerar på vår civilisation. Det är främst mängden av UFO, som gör dem så svårtuggade. Ett UFO varje kvart, mer än 30 000 per år! De är så många att de väl snart riskerar att kollidera med varandra. Vi skickar upp ett rymdskepp till månen; "dom där ute" skickar armador, hundratusentals. Även om vi reducerar deras antal med 90 procent är de alldeles för talrika.

Många vill inte ha en förklaring till fenomenen. Fanatismen är stor, det medger till och med UFO-fansen. Det gäller att hålla myten vid liv och låta den frodas. Och charlatanerna har sötebrödsdagar, en gycklarnas marknad. Om det funnes UFO och de hemsöker jorden i sådan omfattning, borde vi för längesen ha löst gåtan. Men förmodligen finns det ingen gåta att lösa.

Det finns många bra förklaringar till vad UFO är, även om "flygande" och "föremål" kan vara helt missvisande i frasen oidentifierade flygande föremål. UFO kan vara klotblixtar, hägringar och naturfenomen som vi i dag inte kan förklara, till exempel plasmabildningar i atmosfären, och mycket annat.

Ett kanadensiskt forskarteam har visat att bergarter som innehåller kvarts kan alstra elektricitet vid tryck i jordskorpan.

De har visat att piezoelektriskt laddade ljusklot — piezo är grekiska och betyder tryck — uppstår före jordbävningar och annan seismisk aktivitet. Och det inträffar tusentals mindre jordbävningar i världen varje dygn. Det kan vara en förklaring till många iakttagelser.

Ändå tycker jag att en kille som Stig Aggestad uträttar ett viktigt jobb. Han registrerar alla iakttagelser, hur vansinniga de än är, till och med traktorer som glöder som masugnar. Till sammans bildar dessa rapporter summan av vårt vetande om UFO i Sverige.

Tidigare i år, när UFO-Sverige höll riksstämman i Vetlanda, beslöt man att databehandla alla rapportmaterial som föreningen förfogar över. Det materialet kan, vetenskapligt och opartiskt bearbetat, betyda ett genombrott och bidra till att rensa upp i det trask där UFO-myterna nu frodas och för varje år blir alltmer orealistiska.

Lågpri-
teet nu också i
portions-
påse!

TOWER

Earl Grey och
Breakfast i förpackningar
om 100 påsar.

AB S J Norman, 08-630140

DE BEVINGADE VARELSERNA VID BLUESTONE WALK

15

Detta är en rapport från Mrs. Jeans Hingley's upplevelse, vilken påståtts ha ägt rum i jan. 1979. Jag har träffat henne och hennes man ett flertal gånger. Jag har besökt dem och de har varit hemma hos mig. Jag är övertygad om att Mrs. Hingley berättar sanningen och hon är angelägen om att beskrivningen blir exakt i överensstämmelse med händelsen som hon upplevde den. Hon har läst den här beskrivningen, vilken jag sammanställt efter mina noteringar, och hon säger sig vara nöjd med dess helt korrekta innehåll. Jag har skrivit ut huvuddelen av historien, men jag är övertygad om att en mer ingående undersökning skulle kunna få fram ytterligare fakta.

Mr. Hingley kom till Kent från Midlands och såväl han som hans hustru är ärliga och hårt arbetande människor.

Vilka dessa främmande varelser var, kommer vi antagligen aldrig att få veta, men för mig förefaller de dock att ha liknat älvor. Under allt mitt läsande om UFO:s och alla möten med dylika, har jag aldrig tidigare stött på varelser med vackra "regnbågsvingar".

Jean Hingley's historia

På morgonen den 4 jan. 1979, en kall och mörk morgon med snö på marken, hade jag mitt livs märkligaste upplevelse.

Jag bor i ett mindre hus i Bluestone Walk, Rowley Regis nära Birmingham. Huset ligger tillsammans med några andra hus på en egendom omgiven av snårskog och stenbrott. Vi bor intill Hailstones stenbrott och vår väg är uppkallad efter Bluestones stenbrott. Vi, min man Cyril och jag, har bott här i 9 år. Vi har en schäferhund, Hobo, som är 2 $\frac{1}{2}$ år gammal.

Jag arbetar på en fabrik som ljudprovar bilar och min man är anställd på en cementfabrik.

Huset har en liten trädgård på framsidan och en liten gräsmatta på 5 x 3,5 meter på baksidan. Vid slutet av gräsmattan står en carport och ett litet skjul.

Från baksidan av huset kommer man genom en dörr ut på en väg som löper utmed huset.

Kl. 7 på morgonen den 4 jan. tog min man sin bil och åkte till arbetet. Jag stod vid dörren på baksidan och vinkade av honom. Bredvid mig stod vår schäferhund Hobo.

Då min man hade åkt sin väg såg jag ett ljussken ute i trädgården och jag tänkte: Cyril har glömt att släcka ljuset i carporten. Jag gick ner till carporten men fann att ljuset var släckt.

När vi vände om för att gå tillbaka till huset såg jag ett orange ljus över trädgården, vilket gradvis övergick till vitt. Det lyste upp hela trädgården. Vi gick fram till bakdörren på huset. Plötsligt, med ett väsande ljud, "flöt" 3 "varelser" förbi mig in genom den öppna dörren. De glödde med ett skarpt sken och "flöt" c:a 3 dm ovanför golvet. När de passerade mig in mot rummet såg jag att de hade underbart vackra vingar. Jag blev så rädd att jag stödde mig mot diskbänken. Jag kunde inte tala. Jag var som förstenad.

Jag tittade på Hobo. Det verkade som om han vinglade fram till sin matskål under det att han tittade från den ena sidan till den andra. Håret på hans päls stod rakt ut som på en igelkott. I vanliga fall är inte Hobo rädd för någonting. Han verkade bedövad. Han föll ihop på golvet och låg som förstenad med öppna ögon.

Jag kände mig som om allt mitt blod hade runnit ut genom tårna. Jag var paralyserad. Min mun stod vidöppen. Jag kunde varken röra mig eller tala.

Efter en stund tycktes skräcken lämna mig. Det kändes som om jag lyftes upp. Jag undrade vad som hände med mig. Jag kände mig som om jag var en helt annan person, som om jag var i himmelen trots att jag fortfarande var hemma. Jag höll mig i dörren men mina fötter rörde inte vid golvet. Dörrarna stod på vid gavel och det var en rejält kall morgon, men trots detta kände jag mig varm. Alla lampor var tända inomhus som om det skulle vara mörkt ute.

Jag kunde höra hur den konstgjorda julgranen skakade men ljuset var så skarpt att jag måste blunda. De tre "varelserna" verkade kunna läsa mina tankar. Det var som om ett ljus eller en röntgenstråle undersökte mitt minne.

17

3

Då jag tog händerna från mina ögon kunde jag se dem. Det föreföll som om de dämpat ned ljuset som omgav dem. Det var som en gloria runt deras huvuden. Jag kunde se dem helt tydligt. De skakade och slet i den lilla julgranen. Där befann de sig - tre små smala "män" i silver-gröna tunikor och silvervästar med silverknappar eller tryckknappar. De var omkring 1 meter långa och lika varandra som bär. Deras spetsiga händer och fötter var inneslutna i silvergrönt och de bar spetsiga hättor på huvudet. Hättorna hade samma färg och hade någonting som liknade en lampa uppe på toppen. De bar genomskinliga hjälmar över huvudet, vilka vilade på deras axlar. Man kunde inte se vare sig ögonbryn eller öron. Deras ansikten var vaxvita eller likfärgade och de hade svarta diamantögon. Jag vet inte mycket om ädelstenar men det är så jag skulle vilja beskriva deras ögon. Jag kunde inte se några näsor. Munnarna var mycket smala.

Vingarna var helt underbara. Stora, oval-formade och lysande i regnbågens alla färger - röd, violett, guld, blå och grön - men vackrare än våra jordiska färger. Vingarna var översållade med prickar, ungefär som blindskrift. Jag tänkte på "Josefs rock med många färger". Våra färger verkar mera "kemiska" i jämförelse med deras. De "flöt" omkring i rummet och rörde vid allting - julkorten, klockan, radion och alla möblerna.

Till slut kunde jag tala. Jag sa: "Ni är tre mot en. Vad tänker ni göra. Vad vill Ni mig ?

Alla tre lade sina händer över bröstet. De tryckte sina spetsiga händer mot bröstkorgen och föreföll att vrida på sina knappar. Ett "blip-liknande" ljud hördes från deras bröst och sedan hördes en röst från bröstet. Munnen rörde sig aldrig. De talade alla samtidigt: " Vi skall inte skada Dig ".

" Var kommer Ni ifrån ? " frågade jag och de svarade: " Vi kommer från skyn."

De började skaka den lilla julgranen igen och den lilla älvan i toppen på granen föll ned på golvet. Jag var fortfarande paralyserad och kunde inte röra mig för att plocka upp den.

Jag sa: " Vi har tagit in en gran till jul därför att vi tror att Jesus föddes då." " Vi vet allt om Jesus " svarade de.

De tittade i Söndagstidningen som låg på bordet. Det fanns en s.k. honnörslista på första sidan. Jag sa: " De där personerna har blivit adlade till Lorder (Herrar). De sa: " Det finns bara en Herre." De såg på drottningens bild och jag sa: " Ni skulle gå till drottningen eller en riktig dam." Jag undrade varför de hade kommit till mig som är en vanlig arbetarkvinna. De sa: "Du är en dam."

Vi har ett stort vardagsrum med en hörnsoffa. De satt i hörnsoffan och hoppade upp och ned ungefär som barn. Jag sa: " Var försiktig med möblerna." Då slutade de.

När jag talade hårt till dem ökade de ljuset, så jag tyckte det var bättre att tala vänligt till dem. De var väldigt små, men det verkade som om de hade en kraft i sina kroppar som kunde ha skadat mig.

Mina ögon kändes fortfarande ömma efter det skarpa ljuset, men jag kände mig ändå ganska lycklig tillsammans med dem. De såg på mig med sina, som jag tyckte, vänliga ögon. Jag sa: " Jag kan inte kalla er varelser, varför jag tänker kalla er " Gentlemen ". Jag sa: " Trevligt att träffa Er." " Trevligt", sa de, "Trevligt."

När de flöt omkring i rummet fladdrade vingarna lugnt utan att avge något ljud. När de passerade dörren ut mot hallen fällde de vingarna bakåt, ungefär som en ihopvikt fläkt. De cirklade runt i hallen och flöt uppför trappan till övervåningen, men dörren var stängd, varför de flöt nedöver igen.

De lyfte upp kasetterna från bandspelaren och studerade cigarettpaketet på bordet. Det fanns både wiskey- och sherryflaskor på bordet, eftersom det var strax efter jul. Jag frågade: " Vill Ni ha en drink ? " De svarade: " Vatten " tre gånger. Jag gick ut i köket och fyllde 4 glas med vatten. Jag placerade dem på en bricka. Jag tänkte att jag lika väl kunde ta ett glas själv - för att visa dem att vattnet inte var förgiftat - och för att dricka tillsammans med dem och hålla dem sällskap. Då jag kom i närheten av dem med brickan kunde jag knappast hålla i den. Det verkade som om brickan blev magnetiserad. Jag satte ned brickan på bordet och de tog var sitt glas då jag tog mitt. Det verkade som om de tänkte

19

lyfta på " glashättan " men då de såg att jag iakttog dem slog de på " kraft-
ljuset " igen. Jag såg egentligen inte när de drack, men när de satte tillbaka
glasen på brickan igen var de tomma.

De sa: "vi har varit till Australien, Nya Zeeland och Amerika. Vi kommer
hit för att försöka samtala med folk, men de verkar inte intresserade." "Skall
jag berätta om detta för folk ?" frågade jag och de svarade: "Ja."

De sa: "Vi har varit här tidigare " och " Vi kommer igen." En annan sak de
sa var: " Alla vill komma till Himmelen. Det finns så vackra färger där."

Det verkade som om de riktade ett ljus mot mig för att dra ur mig de ord de
ville höra. Jag var så nervös att jag stammade. Jag talade om politik och om kvin-
nor som arbetar och sa: " Detta är männens värld." De verkade intresserade och be-
geistrade som om de lyssnade och förstod. Jag berättade att jag inte varit till
kapellet på ett par år, därför att de har pop-grupper och gitarrister där, vilket
jag inte alls gillar.

" Det behövs ingen tillbedjan i synagogorna " sa de. Jag förstod inte det
ordet förrän min man senare talade om för mig att det var en judisk plats för
tillbedjan. Jag sa: " Bibeln är svår att förstå " och de syntes förstå vad jag me-
nade. Jag berättade att jag under sju års tid sett efter barn och en gång såg jag
efter 13 st. hemlösa hundar. Grannbarnen brukade komma till mig för att jag skulle
gå ut och gå med dem.

Sedan hämtade jag ett stycke pastej åt dem. Jag lade upp 6 bitar på en tall-
rik och bad dem att ta för sig. Var och en tog en pastejbit från tallriken och
lyfte upp den som om de haft magnet i händerna. Jag såg hur de tittade på cigar-
etterna igen. " Jag skall visa Er hur folk gör när de röker sådana här " sa jag.
Jag strök eld på en tändsticka och tände en cigarett. De ryggade tillbaka som om
de blivit skrämda och flöt iväg mot bakdörren. Jag släckte cigaretten och ropade:
" Kom tillbaka! Kom tillbaka! " Det verkade som om jag fortfarande flöt då jag
följde efter dem ut genom dörren och fick syn på en orangefärgad lysande " sak " 5
i trädgården - ett "rymdskepp". Den måste ha varit omkring 3 meter lång och om-
kring en dryg meter hög. Den hade runda fönster eller ventiler. Det såg ut som

om den var täckt med någon sorts blänkande plast. Jag kunde inte se in genom ventilerna. Det fanns någonting på baksiden som såg ut som en skorpionstjärt med något sorts "hjul" på toppen.

De höll fortfarande pastejbiten i handen då de äntrade "rymdskeppet". De blinkade med ljuset ett par gånger som ett "Farväl". Sedan lyfte de över staketet och flög över fältet åt Oldbury-hållet till. Himlen var fortfarande mörk, utan stjärnor, och det var snö på marken.

Hobo vaknade till liv igen och lufsade omkring i trädgården som om han letade efter dem. Där "rymdskeppet" stått fanns en djup nedtryckning i gräsmattan.

Jag kände mig varm och lycklig trots att det var kallt. Jag kände mig "bra" på något sätt, som om jag blivit välsignad. När jag återkom in lade jag märke till att både klockan och radion hade stannat. Jag talade med min närmaste granne och hon sa: "Du skulle ringa till polisen." Jag ringde Oldbury-polisen och de sa att de skulle komma.

Jag ringde min man men han kunde inte lämna arbetet. Jag sa till Honom: "Jag har haft besökare med vingar." Han sa: "Vad menar Du. Fåglar?" Jag skakade och grät. Jag sa: "Nej. Män med vingar." Han skrattade och sa: "Varför slappnar Du inte av och berättar det för tjejerna." Jag gjorde det litet senare och de var mycket vänliga.

Polisen kom från West Bromwich polisstation. De tittade sig omkring och sa: "Du verkar blek som om Du fått en chock." De kunde ju inte göra mycket - de kunde ju inte ta fingeravtryck t.ex. De gick sin väg, men kom tillbaka senare. De ringde UFO:s Undersökningsservice i Birmingham. Folk kom och mätte upp nedtryckningen i gräsmattan. Den var 2,5 m x 1,25 m. De tog även med sig jordprover för analysering. Jag har ännu inte hört något resultat av dessa undersökningar.

Jag har fått en massa trevliga brev från folk som blivit intresserade efter att ha läst rapporten i tidningarna. Somliga skickar till och med kassetter och ber mig tala in min egen version av händelsen.

Tekniska Läroverket i West Bromwich - TV-produktionens studentkår - har gjort en film om mig där jag berättar om min upplevelse. Den ska visas på Tek-

niska Läroverket den 19 mars. Mina ögon kändes irriterade ungefär en vecka efteråt och jag var tvungen att använda mörka glasögon under den tiden. Jag var tvungen att stanna hemma från arbetet några veckor eftersom jag inte mätte bra och doktorn rådde mig att vila ett tag. Käken värkte sedan jag blivit stående med öppen mun efter chocken då jag först fick syn på "varelserna."

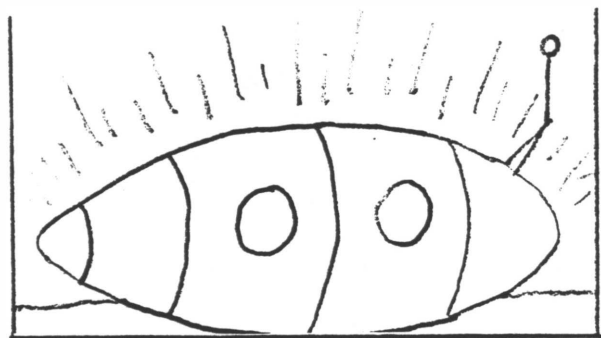
Jag har aldrig läst någon bok om UFO:s. Jag läser endast tidningar. Jag ser inte så ofta på TV, men gillar "Crossroads"-programmen och "Coronation Street" och kärlekshistorier.

Somliga driver med mig, men folk som känner mig tror på mig eftersom de vet att jag är sanningsenlig. Några har skrivit och sagt att de tror att besökarna var älvor från sagoriket eller till och med robotar, men jag vet inte vad jag skall tro.

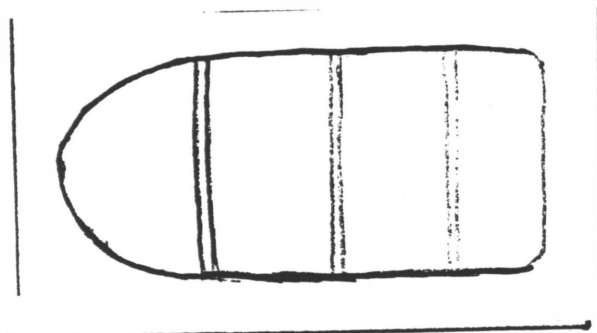
Jag vet att jag inte kommer att glömma dem om jag så blir hundra år. Några dagar efter händelsen försökte vi spela upp de kassetter som "varelserna" hade tittat på. De var så förstörda att de var helt kass. Före den 4 januari var de helt normala.

Efter en skiss av Mrs. Hingley.
En av "besökarna".

En grov skiss över det
orange-färgade "rymdskeppet".

Tryckmärken i gräs-
mattan. 3,5 x 1,25 m.

Lördagen den 10 december 1983 Ljussken — var det det lättviks-flickorna såg?

Ljussken i Malung

MALUNG (DD). Det himlafenomen som i onsdagskväll iaktogs på flera platser i Dalarna sågs också på flera platser i Malung.

Ulla Karlsson i Yttermalung berättar för DD hur hon någon gång mellan fem och sex på onsdagen såg ett fotbollsliknande klot med en svans efter sig, segla över Yttermalung i nordvästlig riktning.

— Jag blev nästan rädd, säger Ulla, men det var också en fantastisk syn tycker hon.

Var det det här flickorna såg?

UFO-alesman:

— Rörigt i luften Norrsken

Var det det starka norrsken som tidvis kunde iaktas på himlen under onsdagskvällen som gav upphov till de tabrika observationer av himlafenomen som nu strömmar in från många håll i länet?

Mycket tyder på det eftersom norrskenet var som intensivast just vid 18-tiden, då iakttagelserna gjordes. Himlen lystes då upp i norr av bl a intensiva gröna, kvastliknande strålar från till synes upprullade ljusdraperier.

Efter DD:s rapport om rättviksflickorna Kristina Waxells och Katarina Larssons egendomliga iakttagelser tidigare samma kväll är det många som hört av sig efter att ha sett liknande fenomen.

□ Två ljusmassor

Daike Gruvnäs, som bor på Svärdsjögatan i Falun, undrar exempelvis om hennes iakttagelser mellan kl 7—8 på onsdagsmorgonen kunde ha något samband med de båda rättviksflickornas.

Hon berättar att hon vid sjutiden upptäckte två intensivt lysande ljusmassor högt på himlen i söder.

En timme senare hade ljuset flyttat sig 45 grader i västlig riktning.

□ Lyste kraftigt

— Det lyste så kraftigt att jag hade till när jag fick se det, berättar hon, det var ett intensivt gulvitt sken som jag aldrig tidigare sett maken till bland stjärnor och planeter. Men Jan Schober, astronom på Stockholms observatorium i Saltsjobaden, är ändå fullständigt säker på att det är Venus som Daike Gruvnäs sett.

— Venus uppträder som intensivt lysande morgonstjärna just nu, står i söder på morgonen men flyttar sig under en timme ett antal grader västerut.

RÄTTVIK (DD). — Det var väldigt rörigt i luften i onsdags kväll.

Det säger Stig Aggestad, Eskilstuna och ansvarig för rapportcentralen inom riksorganisationen UFO Sverige sedan han tagit del av den berättelse två rättviksflickor gav i gårdagens DD.

17-åriga Kristina Waxell och 15-åriga Kristina Larsson berättade då hur de sett några märkliga ljusfenomen på himlen vid halvfemtiden i onsdags.

Ungefär samtidigt observerades från ett ambulansflygplan på väg

mellan Stockholm och Östersund också något ljusfenomen.

Stig Aggestad omtalar att det även i Eskilstuna och i Skultuna utanför Västerås gjordes märkliga observationer den eftermiddagen.

— Här i Eskilstuna fick vi rapporter om en klunga med ljus på himlen vid 17.40 tiden och vid 16-tiden kom rapporter om lysande klot vid Skultuna.

Från UFO Sveriges sida blev man igår intresserade av rättviksflickornas iakttagelser.

— I åtta fall av tio finns det naturliga förklaringar på sådana här

observationer. Sen återstår de fall som ligger till grund för vår verksamhet.

— Vi får in ett 20-tal fall per år som inte går att förklara. Vad som är helt klart är att folk sett någonting i de här fallen.

— I oktober hade vi ett fall i Borås där folk blev närmast vettsskrämda. UFO Sverige har idag 3 300 medlemmar runt om i landet.

— Vad vi vet från i onsdags är också att det var ett kraftigt norrsken på himlen, säger Stig Aggestad.

HANS BLOOM